

tinget holdt. Ud fra denne Indledning sagde jeg — og disse Bemærkninger kan jeg ogsaa godt rette til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, til hvem jeg senere skal sige et Par Ord — at jeg forstod saa udmærket godt, at den ærede Ordfører — det var altsaa Landstingsmand Godskesen — kunde tale om Friheden som det skønneste Retsgode, den personlige Frihed og Retskrænkeligheden. Men i en Lov, hvor der er Tale om Hensynet til Samfundet, Kvinder og Børn, til at yde Beskyttelse overfor Personer, der ikke er egnede til normalt Samfundsliv, hvis Handlinger viser, at de Gang paa Gang overtræder Samfundets Love, vil jeg tage den nødvendige Samfundsbeskyttelse som Udgangspunkt og ikke dette med Friheden som det skønneste Retsgode. Jeg vil ikke indskrænke den personlige Frihed mere, end det er nødvendigt af Samfundshensyn, men jeg vil gaa ud fra Samfundshensynet, fordi jeg sætter Hensynet til de mange Kvinder og Børn, der kan være Tale om, over Hensynet til de abnorme Retsbrydere, det skulde dreje sig om efter Loven.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gav dernæst en fuldkommen misvisende Fremstilling af Forholdet til en Sædelighedsforbryder, om hvis Forhold jeg havde ladet mig interviewe i Pressen. Det er en lang Historie, jeg har 35 Bilag med denne Sag vedrørende. Jeg er meget villig til angaaende denne Sag, hvor det ærede Medlem Hr. Rytter siger, at jeg ogsaa har vildledt Pressen, at nedsætte et hvilket som helst Udvalg til at se paa den, og det vil da vise sig, at jeg ikke i denne Sag har foretaget mig noget som helst, som ikke efter, hvad der i øvrigt er passeret, er naturligt og rigtigt.

Forholdet er i Korthed dette, hvad jeg kan dokumentere, hvis det bliver nødvendigt, hvilket jeg ganske vist ikke kan indse, da det ikke har den fjerneste Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, at denne Mand henvendte sig til mig under mit Besøg i en Straffeanstalt og udtalte Frygt for at blive løsladt, da hans abnorme Tilbøjeligheder i seksuel Henseende tidligere havde givet sig saadanne Udslag, at han var bange for, at han paa ny vilde gøre sig skyldig i noget slemt. Og det var ikke Smaating, det drejede sig om. Han havde første Gang som voksen faaet 4 eller 5 Aars Forbedringshus for Voldtægt mod en 15-aarig, der, efter hvad der forelaa, rimeligvis vil være psykisk mærket af det for Livstid. Anden Gang havde han faaet 5 Aar, tror jeg det var, for Voldtægtsforsøg mod en Hustru i hendes eget Hjem; hun kæmpede saa længe med ham, at han maatte opgive Forsøget.

Denne Mand var af Overlægen ved Sindssygehospitalet i Nykøbing S. karakteriseret som et psykisk abnormt Individ med saa samfundsfarlige Tendenser, at Anbringelsen paa Sikringsanstalt synes berettiget, hvilket var tiltraadt af Sundhedsstyrelsen; og af Retslægeraadet i November 1924 var han karakteriseret som hverken sindssyg eller udpræget aandssvag, men et ringe aandeligt udviklet psykisk abnormt Individ, der maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed. Hvis ærede Medlemmer erindrer de lægelige Udtalelser, der forelaa om Lærer Berning, vil de vide, at disse omtrent var enslydende; i hvert Fald med de to af de her foreliggende: et psykisk abnormt Individ med samfundsfarlige Tendenser. Retslægeraadets var derimod lidt afvigende, idet der staar: hverken sindssyg eller udpræget aandssvag, men ringe aandeligt udviklet o. s. v. Den Gang jeg skrev, som jeg skrev i Slutningen af September til den omtalte Sædelighedsforbryder, gik jeg ud fra, at jeg havde Ret til at internere en Person som den paagældende, og det, der er sket senere, er, at der kom en Landsretsdom, som sagde, at en saadan Person ikke kunde interneres administrativt. Derved var Forudsætningen bortfaldet for tvangsmæssig Internering af ham.

Det ærede Medlem Hr. Rytter siger saa: Ja, men, han er jo selv gaaet ind paa at lade sig internere; og saa er der ikke noget som helst i Vejen for at tage ham paa Ordet. Dette har det ærede Medlem Hr. Rytter jo sagt til det tidligere Regeringsorgan her i København, til „Berlingske Tidende“ og formentlig ogsaa andre Steder, og derfra er det kørt Landet rundt. Jeg maa derfor hævde — og der staar alle de Jurister, jeg i øvrigt har talt med, sammen med mig —, at man ikke kan benytte en Foranstaltning som Internering overfor Personer efter deres Fordogtbeholdning. Det er virkelig et Skridt, der foretages fra det offentlige Side, og som ikke kan være afhængigt af, om vedkommende har Lyst til at lade sig internere eller er mod at lade sig internere. Hvis vedkommende ikke er aandssvag eller sindssyg, kan jeg efter den foreliggende Højesteretsdom ikke internere en Person, selv om han ønsker det, lige saa lidt som jeg kan anbringe nogen i Forbedringshuset eller i Tugthuset, fordi de faar Lyst til det. Det er fuldkommen fejlagtigt, og hvis jeg virkelig havde gjort det, hvad saa? Ja, saa kunde jeg risikere, at Manden to Dage efter at være kommet paa en Sikringsanstalt sagde: Ja, disse Omgivelser her kan være ganske hyggelige, men de svarer